

ALĖJA - 3

2016/2017

Nr. 1 (73)

Gruodis

SKAITYKITE:

Paauglystė – „kietuolių“ metas?

Kur gyvena Šnuplipėnai...

Kai trūksta tik dviejų dešimtųjų

ŽIEMA, ŽIEMA, ATBĖK Į KIEMĄ!

Kai tik atsibeldžia žiema, akyse vien džiaugsmas. Baltu patalu apdengti laukai atrodo tiesiog nuostabiai! Kur tik eini – visur grožis! Mašinos, pastatai, tvoros, kiemai – viskas balta! Jokio margumo, jokio spalvų konflikto akims... Man tai labai patinka. Juk balta – nuostabi spalva! Kur tik nueisi, visur tik džiaugsmas ir žaismas! Vaikai dūksta laukuose, stato iš sniego namus, sniego senius... Net paaugliai, net ir kai kurie suaugusieji sniego žaidimams negali atsispirti. Argi ne smagu į tokį grožį žiūrėti? Vis nesuprantu, kaip žmonės gali žiemos nemėgti... *Emilė Skripkauskaitė, 1s*

Žiema yra linksmiausias metų laikas... Sniegas, pūgos, Kalėdos, apšerkšnijusios medžių šakos... Kai ant žemės yra sniego, aš mėgstu įsivaizduoti, kad einu debesimis... O prieš aštuonerius metus, vieną labai šaltą žiemą, per mano gimtadienį, nutiko įsimintiniausias įvykis. Tą dieną sniegas pustė taip stipriai, kad pro langus nebuvo įmanoma ką nors matyti. Ryte aš atsibudau – nieko neįprasto. Staiga išgirdau durų brazdesį ir nedelsdamas nuėjau patikrinti. Ogi tai buvo mano tėtis! Visas apipustytas, linksmas. Jis linksmiai pažiūrėjo į mane ir nieko nesakė, tik atsisegė striukę, kurioje nešė mažą šuniuką, vardu Maksas, ir ištraukęs parodė jį man... Aš taip nustebau ir apsidžiaugiau, kad šio įvykio niekada gyvenime nepamiršiu. *Domas Jurkšaitis, 1e*

Žiemą saulė anksčiau leidžiasi ir vėliau pakyla. Rytai šalti ir tamsūs, nuotaika slogi, visi nepatenkinti, visiems šalta, niekas nepastebi, kad yra ir šviesioji žiemos pusė. Turiu vieną svarų argumentą, dėl ko man labiausiai patinka būtent šis metų laikas. Sausį mano gimtadienis – dar vienais metais tampu vyresnis, labiau pasitikintis savimi, labiau pažįstantis gyvenimą. Nežinau dėl ko, bet man labai patinka šaltas oras lauke, tamsūs rytai, anksti nusileidžianti saulė, šilti ir jaukūs pasisėdėjimai prie krosnies. *Mantas Kačerauskas, 1e*

Po truputį vis šalčiau ir šalčiau, jau jaučiu, kad žiema atvyksta į mano kiemą, beldžiasi į mano langą. Naktys ilgėja, dienos trumpėja, o vėjas pučia vis šalčiau, nešiodamas užsilikusius lapus. Visi laukiam Didžiosios žiemos šventės – šv. Kalėdų. Visą savaitę močiutė sukasi darbų verpete. Visos namų puošmenos – girliandos, žaisliukai, žvakės, blizgučiai – atranda savo vietą. Namai ima žerėti. Pakvimpa cinamonu, kepta žąsimi ir kūčiukais. Visi laukiame Kūčių ir Kalėdų ryto, žinoma, ir dovanų po eglute. Žiema suteikia ir labai daug smagių pramogų. Tai čiuožinėjimas ant ledo, senio besmegenio lipdymas, sniego mūšis ir ilgi vakarai su šeima prie rusenančio židinio. Tačiau reikia sulaukti sniego... *Rokas Andreičikas, 1e*

Nukelta į 3 p.

„EKSKURSIJA“ Į GIMNAZIJOS VALGYKLĄ

Šiomis dienomis Vydūno gimnazistams nuolat trūksta laiko... Dėl to turime judėti kuo spartesniu žingsniu. Šitaip skubame, kad nevėluotume, kad atsiskaitytume, kad nepaslystume ant slidžių mokyklos laiptų, kad užsiimtume kuo patogesnes vietas – visai nesvarbu, kaip ir kur. Beje, dažnai laktome tarsi visai pametę galvas, pakliūvame į keistą hipnozė ir... liekame be asmeninio turto – raktų, kitų aksesuarų ar net mobiliųjų telefonų...

Tačiau apsilankykime mokyklos valgykloje. Būtent šioje vietoje išvysime atgijusį išskirtinį budrumą ir akylumą. Išbudinti alkio, visų klasių mokiniai stovi eilėje išplėtę vyzdžius, medžiodami geras progas patekti į eilės priekį. Štai vienas vaikas, gyvas pavyzdys, ėmė žvilgčioti pro priešais stovinčiojo petį, ar nepamatys kokio nors veidelio, galinčio priimti draugą po rūpestingu savo sparneliu. Toks „sąžiningumas“, pasinaudojimas tarpusavio ryšiais, mūsų žiniomis, padeda sutaupyti laiko. Yra ir dar vienas būdas, visiems žinomu pavadinimu „Užlįsti be eilės“, kai visiškai nepaisoma kitų eilėje laukiančių žmonių. Tokios dvi sukčiavimo tendencijos būdingos visiems mokiniams – nuo pirmokėlių iki abiturientų.

Betgi liksime nustebinti, kad draugiškumas išlieka – gimnazistai dėl tokio elgesio per daug nenusimena ir triukšmo nekelia. Priešingai, nepriimtiems į eilės priekinę grupę leidžia ramiai grįžti į ankstesnę vietą.

Nukelta į 4 p.

PAAUGLYSTĖ – „KIETUOLIŲ“ METAS?

I

Paauglystė yra sudėtingas laikas. Suaugusieji aiškina, kad mes turime viską: gyvename tėvų namuose, esame aprenkti, sotūs... Bet paauglių gyvenime šie teiginiai visiškai negalioja. Paaugliai nori būti gerbiami bendraamžių. Bet tada reikia mokėti keiktis, rūkyti, gerti, ir to dar neužtenka.

Mane labiausiai kankina viena mintis: kaip gyventi dorai, sveikai ir be žalingos veiklos įtikti kitiems bendraamžiams? Dažnai savęs klausiu: gal aš ką nors negerai darau? Kartais jaučiuosi, lyg būčiau atstumtas, niekam neįdomus, o ir merginos, pastebiu, labiau domisi tais, kurie griaua savo gyvenimą žalingais įpročiais, nieko neveikia, slampinėja miesto gatvėmis ir užkampiais. Jei esi kitoks, truputį kuo nors išsiskiri, pavyzdžiui, pasaulį matai kitomis akimis iš kito kampo, esi nurašomas ir vadinamas silpnapročiu, kuris nusišneka. Man nereikia nieko įrodinėti ir pagrįsti – taip iš tikro yra ir tai vyksta, tik suaugusieji to nepastebi.

Aš jau daug kartų bandžiau įtikti. Tai neįmanoma. Turi iš prigimties būti kaip vilkas vilkų gaujoje. Kai vilkas būna vienas, jis retai kada puola grobį. Taip ir su paaugliu. Jei būna vienas, jis tampa bejėgis. Dingsta visas jo „kietumas“. Tada galima su juo pašnekėti. Bet nemanau, kad su tokio *durno* mąstymo žmogumi susikalbėčiau, tiesiog nerastume bendros kalbos.

Nors ir sunku būti paaugliu, vis dėlto tikiu, kad išeitis visada yra. Tiesiog reikia nebijoti tinkamai susitvarkyti gyvenimą.

Paauglys

P. S. Arba mokytojos „laiškelis“ po rašiniu: Niekada neįmanoma įtikti visiems, jei nesi *išverstaskūris*. Paauglystėje dauguma nori būti vienodi, kaip visi. Paskui ateis toks laikas, kai svarbiausia bus asmenybė, žmogaus savitumas. Ir panelėms reikės ne „kietuolio“, o artimo žmogaus. Gal ir dabar kuri, ne „kietuolė“, slapčia į Tave žvilgčioja...

II

Ką pagalvojate išgirdę žodį „biblioteka“? Pirmas dalykas, kuris šauna į galvą, yra knygos, žinoma. Bet nuo šio žodžio neatsiejami ir dar du dalykai – tai tylą ir ramybę. Užsukime į mūsų gimnazijos biblioteką ir pasižiūrėkime.

Vos tik įžengus pro duris mus pasitinka jauki ir rami bibliotekai būdinga atmosfera. Einame išsirinkti knygos – jei nerandame, bibliotekininkės visada padeda. Išsirinkę norimą kūrinių lipame į viršų pasėdėti antrame aukšte įrengtoje skaitykloje. Joje retai kada būna tuščia – dažnai mokiniai per laisvą pamoką ateina čia pasimokyti. Susiradę vietą ir mes pasineriame į knygą.

Bet netrukus skaitymą nutraukia skambutis. Prasidėjo pertrauka. Ir tada... BUM. Bilda grindys, bilda laiptai. Žemės drebėjimas? Ne, tai tik mokiniai (ir ne tik pirmokai!), galvotrukčiais įpuolę į skaityklą, kad spėtų užsiimti vietą ant sofos. Bet ar gimnazistai gali taip elgtis? Jie sutrikdo bibliotekos ramybę, trukdo susikaupusiems mokiniams mokyti ar skaityti. Ir tai dar ne viskas. Pats nemaloniausias dalykas yra nepagarba. Nepagarba kitiems mokiniams, nepagarba mokyklos turtui (keliamos kojos ant staliuko) ir, svarbiausia, bibliotekininkėms. Paprašyti išeiti, jie ir toliau triukšmauja, „kietai“ atsikalbinėja. Ar vien dėl to, kad bibliotekininkės ne mokytojos, jų nereikia gerbti? Ar vien dėl to, kad jos negali mokiniams parašyti blogų pažymių, jų galima neklausti?

„Narsuoliams“ atrodo, kad pagarbiai elgtis reikia tik su tais žmonėmis, kurie turi įtakos jų gyvenimui? O gal gerbti privalome kiekvieną žmogų, nepriklausomai nuo jo užimamų pareigų?..

Gintarė Skrodenytė, Is

KRIKŠTYNŲ AIDAI

Vos tik nuaidėjus krikštynoms, žiūrėdama į puikiai nusiteikusius pirmokus, „Alėjos-3“ komanda paprašė jų įvardinti, kas labiausiai patiko antrojų surengtoje šventėje, o kas galėjo būti geriau.

Pliusai: antrojų išradingumas; nuotaikingas sutikimas ryte; labai gražios dekoracijos; įdomios užduotys; smagiai parengtas pasakojimas, skaidrės; antrokai mus prajuokino; mus krikštiję antrokai buvo labai draugiški; leido negerti gėrimo, jei nenorėjai; po krikštynų jaučiuosi mokyklos dalimi; krikštynų diena buvo išskirtinė, nuo pat ryto sukurta šventinė nuotaika; patiko renginys vakare; pasirodymo ruošimas suartino visą klasę.

Minusai: reikėtų atsižvelgti, ar visi gali atlikti skirtas užduotis (galbūt alergiškas kam nors ar turi kitų sveikatos problemų); duoda gerti mums nežinomos sudėties gėrimų; kai kurių antrojų elgesys buvo truputį grubus – reikėtų elgtis švelniau, draugiškiau; vakaro renginys buvo per trumpas; veidai buvo teplojami nenuplaukamais dažais; kai kuriuos išdažė per daug; ne visi antrokai elgėsi pagarbiai; krikštynų temą reikėtų labiau susieti su pačios gimnazijos gyvenimu, istorija.

Kur gyvena Šnuplipėnai...

Ar jums kada kilo klausimas, kodėl mūsų mokykloje yra tiek daug paslaptinių, amžiais užrakintų durų? Kodėl mokytojai slepia nuo mūsų šias paslaptis? Šiandien visa tai išsiaiškinsime.

Jau nuo seno sklando gandai, kad Šilutėje gyvena bildukų giminė, pavarde Šnuplipėnai. Niekas nežino, iš kur jie atsirado. Niekas net nėra jų matęs iš arti. Dažniausiai bildukus tik išgirsta, nes dėl nežinomų priežasčių jie mėgsta bildėti.

Pirmiausia bildukai buvo aptikti senajame Dailės mokyklos pastate, Liepų gatvėje. Ten buvusioje palėpėje mokiniai kažką girdėdavo. Dauguma manydavo, kad tai mokytojai vaikšto, kiti – jog mokykloje gyvena vaiduokliai. Tačiau vieną dieną mokinių mylimas mokytojas Andrius su savo mažuoju sūnumi užėjo į paslaptinę palėpę pasiimti kelių daiktų. Besirausdami aklinoje tamsoje abu išgirdo už savęs greitus, sunkius žingsnius. Mokytojo vaikas garsiai suklykė ir pravrisko. Vėliau jis pasakojo išvelgęs mažą juodą figūrą, staigiai prabėgant šalia jo... Daugiau niekas neišdrįso lįsti į grėsmingą palėpę.

O ar gali bildukai įsikurti mūsų gimnazijoje? Remiantis visagaliu internetu, bildukams apsigyventi būtinos sąlygos yra tamsa ir aplinka, kurioje nevaikšto žmonės ar kiti žinduoliai. Tokių vietų gimnazijoje apstu. Juk kiekviename kampe galima rasti mokinius gluminančių objektų: skaitykloje akį traukia paslaptingos rudo metalo durys, vedančios į nežinomybę; dvejios didelės ir vienos mažos amžiais užrakintos durelės prie užsienio kalbų kabinetų trečiame aukšte; paslaptingos durys šalia valgyklos; dirbtuvės, prikrautos įvairiausių daiktų ir įrankių. Visos sąlygos bildukams apsigyventi! Tai tik patvirtina, kad mokinių pasakojimai apie visokius paslaptinius bildėjimus ir krebždėjimus yra ne iš piršto laužti. Išvada: mūsų gimnazijoje apsigyveno bildukų Šnuplipėnų šeima!

Tik pagalvokite, niekas neleidžia mokinių į minėtas vietas, net dauguma mokytojų nėra ten buvę, o jeigu kieno nors paklausi, kas slypi už paslaptinių durų, visi atsako skirtingai! Vienintelis logiškas paaiškinimas, kad mokytojai nenori atskleisti, jog ten yra kažkas paslaptina – tai, ko mokiniams nereikia žinoti.

O gal yra sudaryta slapta sutartis? Bildukai perduoda mokytojams savo šimtmetes žinias ir patirtį, o mokytojai mainais suteikia jiems prieglobstį ir jų neišduoda.

Bet kada nors visa tiesa išaiškės – situaciją stebi ir informaciją renka profesionalių seklių komanda „Šepetys ir šluostė“.

Tyrimą atliko Dovydas Macijauskas, 1s

Atkelta iš 1 p.

ŽIEMA, ŽIEMA, ATBĖK Į KIEMĄ!

Žiema pats nuostabiausias metų laikas. Rūpesčiams nusiūgus, užsikaiti savo mėgstamiausios arbatos, atsisėdi į minkštą sofutę, pasileidi mėgstamą muziką, o jei dar gerą knygą po ranka turi... Tie vakarai – neįkainojami. Lauke lengvai it pūkas krenta snaižės. Prisimenu save, kai būdama maža išsiziėjusi tik ir laukdavau, kol snaižė nutūps į burnytę. Prisimenu, kaip atsigulę ant sniego piešdavome sniego angelus ar po gabalėlį lipdydavome senį besmegenį. O dabar esi žmogus, paniręs į rutiną ir galintis atsipūsti tik tokiais momentais, kai pasineri į prisiminimų akimirkas, kuriose pats buvai it snaižė.

Urtė Kairytė, 1e

Man ypač patinka gruodis – dėl išskirtinės, tik jam vienam būdingos atmosferos. Gruodį viskas šviesiau, nepaisant to, kad jis yra tamsiausio metų laiko mėnuo. Tą šviesą skleidžia žmonės. Vaikai, visą mėnesį laukdami Kalėdų senelio dovanų, ir suaugusieji, galvodami, kuo pradžiuginti savo artimus, mylimus žmones. Gruodį žmonės tampa džiugesni, rūpestingesni ir labiau mylintys. Būtent dėl to man ir patinka gruodis.

Gintarė Skrodenytė, 1s

Žiemą jaukiausi vakarai. Labiausiai patinka šaltais vakarais apsiauti šiltas kojines, įsivynioti į šiltą pledą ir gurkšnoti karštą kakavą. O pats svarbiausias dalykas žiemą – tai šventės. Kai per Kūčias yra dvylika patiekalų, o tu valgai vien tik mandarinus... Tobula.

Guoda Jankauskaitė, 1e

PADEKA

*Dovydui Macijauskui už skaniausią kąda nors valgytą bananų pyragą (kepė pats Dovydas!!!) dėkoja 1s
klasė ir „Alėjos-3“ žurnalistai.*

„EKSKURSIJA“ Į GIMNAZIJOS VALGYKLĄ

Atkelta iš 1 p.

Taigi, galime teigti, jog valgykloje vykstanti korupcija (sėkmingoji ir nepavykusioji) įtakos bendrai elgesio kultūrai nedaro. Tuo galime pasidžiaugti. Vis tik sukčiavimas garbės ir žavesio neprideda.

Na o dešimčia minučių sutrumpėjusi pietų pertrauka jau spėjo patampyti mokinių ir mokytojų kantrybę ir sulaukė nemažai įvairios kritikos. Vis dėlto šis sprendimas didelės įtampos nesukėlė, o visi beužsimezgantys konfliktai nuslopo.

Dėl viso pikto paskaičiavome, kiek laiko mandagiam mokiniui užtrunka papietauti valgykloje. Taigi, įprastą dieną neskubiai lipant laiptais daugiausia galima sugaišti apie 1-2 minutes. Pats laukimas ilgoje eilėje atima nuo 10 iki 15 minučių. Didžiausią žalą daro grupelių susibūrimas eilės priekyje – šis sambrūzdis ir pratęsia laukimą. Valgyklos darbuotojos – greitos, tad aptarnavimas netrunka nė minutės, nebent laukiate kepsnio. O likusį laiką (mažiau nei 20 minučių) galite valgyti savo mėgstamu tempu ir tikrai spėsite viską atlikti iki skambučio.

Valgyklos darbuotojos vikriai atlieka savo darbą ir dar spėja paklausti: „Ar viskas gerai?“ Paklausė ir šio straipsnelio autorė. Viena trečiojė ėmė skūstis daržovių trūkumu prie mėsos, antrokas sakė, jog pasitaiko atvejų, kai tikros mėsos kepsnyje mažai. O bene didžiausias mokinių skaičius mini iš valgyklos sklindantį kvapą, kuris linkęs susigerti į drabužius. Juk toks dalykas lengvai gali sugadinti net ir geriausią pokalbį su draugu ar mokytoju.

Ugnė Petrikauskaitė, 4e

Oficiali informacija apie situaciją valgykloje

Direktoriaus pavaduotoja ūkiui Nijolė Juciuvienė informavo, kad spalio mėnesį valgyklą tikrino Valstybinės maisto ir veterinarijos tarnybos specialistai. Tikrinimo metu nustatyta, jog visi valgykloje esantys ventiliatoriai veikia, kasdien pateikiama šešių rūšių daržovių (*beje, mokiniai dažnai jas palieka lėkštėse nesuvalgytas*). Vegetariškų patiekalų ir vaisių (*dėl jų stokos sulaukta pastabų tėvų susirinkime*) pasiūla taip pat yra.

Be to, valgyklos darbuotojos yra pasirengusios prisitaikyti: jei pateiktame dienos meniu nerandate sau tinkamo patiekalo, galite išsakyti asmeninius pageidavimus – virėjos žada, kiek įmanoma, atsižvelgti į poreikius ir pagaminti pageidaujama patiekalą.

Administracijos darbuotojų, stebinčių situaciją valgykloje, teigimu, likus 15 minučių iki ilgosios pertraukos pabaigos, eilių jau nėra – visi gimnazistai yra aptarnauti ir sėdi prie stalų.

Kartą per savaitę maisto kokybę valgykloje tikrina visuomenės sveikatos priežiūros specialistė; kartą per ketvirtį (esant reikalui ir dažniau) porcijų svorį ir meniu tikrina gimnazijos administracijos atstovai (direktoriaus pavaduotojai Kęstutis Mockus, Nijolė Juciuvienė ir socialinė pedagogė Jūratė Gusevienė); socialinė pedagogė nuolat domisi nemokamu maitinimu, kalbasi su mokiniais, reaguoja į pastabas, pageidavimus.

KIEK NEPAGARBOS TELPA Į DVI DEŠIMTĄSIAS?

Pirmokai, atėję iš pagrindinių mokyklų, džiaugiasi, kad gimnazijoje nepatiria užgauliojimų. Kasmet džiaugiasi ir pedagogai, matydami apklausų rezultatus: ir mokiniai, ir tėvai mikroklimatą gimnazijoje vertina 3,8 balais (iš keturių galimų). Tikrai yra dėl ko džiūgauti. Bet mums parūpo, ką slepia tos trūkstamos dvi dešimtosios.

Paklausėme pirmokų.

- Išgirdę kito nuomonę dažnai nesusilaikome nuo komentarų, kvailų juokelių, stengiamės pašiepti kitą. Tai vyksta net tarp draugų.
- Nepatinka, kad nužiūrinėja ir skleidžia kalbas, kaip apsirengusi. Bet aš taip pat padarau – nužiūriu praeinančią koridoriu.
- Ne visi mokytojai elgiasi teisingai ir ne visada jaučia, ką pasako.
- Mokyklos darbuotoja man vienai už visus *skaitė moralą*, kad klasė nedrausminga.
- Vienas mokyklos darbuotojas mūsų klasę vadina ... na, gal ir nemandagu viešai sakyti, kaip.
- Užkliuvo vienas atvejis, kai mokytojas pasišaipė iš mokinio neteisingo atsakymo.
- Vienas mokinys eina prie visų ir kabinėjasi, prasivardžiuoja. To bendraklasio dar gerai nepažinau, bet pirmas įspūdis tikrai nekoks.
- Bibliotekoje sužinojome, kad esame debilai.
- Mano draugai šaiposi vienas iš kito, dažniausiai nerimtai, juokaudami, bet kartais tai jau beveik sukelia grumtynes.

Laikraštį maketavo 1s klasės gimnazistas Benas Taroza.